

Arrest

nr. 272 257 van 4 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat B. VAN OVERDIJN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit Krume, Kukes. U bent gehuwd met F. D. (...) en jullie hebben samen twee kinderen. In 2016 trok u bij hem in. Uw familie was tegen de relatie met uw echtgenoot, omdat het een beruchte familie was die aan drugs gelinkt werd. Uw schoonbroer, A. D. (...), zit in België in de gevangenis wegens drugsmokkel. Uw eigen familie verbrak alle contact met u. U had evenwel evenmin een goede band met uw schoonfamilie. Uw echtgenoot behandelde u erg slecht sinds jullie getrouwd waren. Hij mishandelde u op fysiek en psychologisch vlak. Toen u zwanger was, sloeg hij u met zijn broeksriem. Hij dronk constant alcohol en nam drugs. Hij wou zonen krijgen, omdat de traditie dat wil, en was kwaad op u omdat u dochters baarde. Op 10 augustus

2019 hoorde u uw echtgenoot spreken tegen zijn moeder. Hij zei dat zijn geld op was en dat hij u naar Kosovo wou brengen om u daar op straat uit te buiten, in de hoop dat u zo wat zou opbrengen. Toen u dit hoorde, nam uw wat kleren en spullen bijeen en verliet u de woning van uw echtgenoot, samen met uw twee dochters. U ging terug naar uw ouderlijke woning. Uw ouders lieten u aanvankelijk niet binnen, omdat ze vonden dat u het zelf gezocht had. U kon hen uiteindelijk toch overtuigen om u bij hen te laten intrekken. Diezelfde avond kwam uw echtgenoot met zijn moeder aan de deur van uw ouderlijke woning kloppen. Ze dreigden dat ze explosieven naar de woning van uw ouders zouden gooien. U belde de politie, maar tegen dat ze toekwam, waren uw echtgenoot en zijn moeder al terug vertrokken. Twee dagen later ging u met uw moeder naar het politiekantoor. De politie zei dat u zich geen zorgen diende te maken en gewoon moest gaan werken. U diende bovendien te kiezen of u aangifte deed tegen uw echtgenoot of een beschermingsbevel wou krijgen, beide was niet mogelijk. U contacteerde nadien nog het burgerplatform 'Shqipëria që duam', maar ook via dit kanaal kreeg u geen antwoord. Elke dag had u een conflict met uw ouders omtrent het feit dat u door uw aanwezigheid ook hen problemen bezorgde. U beseftte dat het niet zou verbeteren en begon uw vertrek uit Albanië te regelen. Op 16 oktober 2019 vertrok u uit Albanië samen met uw dochters. U liep de straat op en vroeg aan een onbekende om u naar het buitenland te brengen. Deze bracht u tot in Kosovo. Daar sprak u opnieuw een onbekende aan. U betaalde hem 300 euro en hij bracht jullie met de wagen tot in België. Op 18 oktober 2019 kwam u aan in België. Op 24 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij een terugkeer gevonden te worden door uw schoonfamilie en samen met uw dochters uitgebuit te worden.

Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, alsook de geboorteaktes van uw dochters X. (...) en S. (...), uitgereikt op 19 augustus 2019; uw huwelijksakte, uitgereikt op 26 augustus 2019; twee aktes van gezinssamenstelling, uitgereikt op 19 augustus 2019 en 26 augustus 2019; de persoonlijke certificaten van de burgerlijke stand van uw dochters X. (...) en S. (...), uitgereikt op 19 augustus 2019; een kopie van een uittreksel van het strafregister, waaruit blijkt dat u een blanco strafblad heeft, uitgereikt op 3 december 2018; een kopie van uw bachelorsdiploma in de verpleegkunde, uitgereikt op 17 december 2014, met bijhorende certificaten en puntenlijsten; een kopie van uw werkvergunning van de orde van verpleegkundigen, geldig tot 16 april 2020; een kopie van een verklaring betreffende uw sollicitatie als verpleegkundige, uitgereikt op 6 mei 2019; een kopie van uw werkcontract; een kopie van uw toelating van de directeur van het arrondissement Shkodër om tewerkgesteld te worden als verpleegkundige, uitgereikt op 6 mei 2019; twee kopieën van psychologische rapporten, uitgereikt op 9 januari 2019 en 21 oktober 2020, waaruit blijkt dat u stress heeft en waarin uw angstsymptomen worden opgesomd; een kopie van de briefwisseling tussen u en uw vader waarin hij uw asielrelaas bevestigt en beweert dat hij het bericht dat u naar het burgerportaal 'Shqipëria që duam' gezonden heeft, niet heeft kunnen terugvinden; een kopie van een uittreksel van de sociale dienst waaruit blijkt dat uw schoonmoeder nog een uitkering ophaalt op uw naam, d.d. januari 2020; twee pagina's met screenshots van onvolledige internetartikelen aangaande de arrestatie van A. D. (...); verschillende screenshots van onvolledige internetartikelen en Youtubevideo's aangaande slachtoffers van huiselijk geweld in Albanië; en een USB-stick met daarop een audiofragment van de bedreigingen van uw echtgenoot en schoonmoeder aan uw adres op de avond dat u naar uw ouderlijke woning gevlucht was.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Wat betreft de attesten met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, opgesteld door de psychotherapeut bij wie u in behandeling bent, dient opgemerkt te worden dat hieruit enkel blijkt dat u stress heeft en angstgevoelens ervaart. Uit de beschreven symptomen kan evenwel niet worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen of op coherente wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 20 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratieve dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U haalde aan te vrezen dat uw echtgenoot, die de broer zou zijn van de bendeleider A. D. (...) die in België veroordeeld werd wegens mensensmokkel, u seksueel wou uitbuiten in Kosovo (CGVS I p. 14, CGVS II p. 3, 26). Er dienen evenwel enkele kanttekeningen gemaakt te worden bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo toonde u uw echtgenoot zijn betrokkenheid bij de illegale praktijken van A. D. (...) niet aan. Vooreerst blijkt nergens uit de door u neergelegde documenten dat uw echtgenoot effectief betrokken is bij de zaak van A. (...). Hoewel uit de door u neergelegde artikelen blijkt dat A. (...) inderdaad samen met zijn broer en neven handelde (document 13 in uw administratieve dossier) dient vooreerst te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat A. (...) meerdere broers heeft. Bovendien wordt nergens in de artikelen de naam van uw echtgenoot vermeld. Nochtans worden andere betrokkenen in het dossier, zoals zijn neef Y. D. (...) en S. Z. (...), wel bij naam en toenaam vermeld in de media, zoals blijkt uit de informatie aanwezig op het CGVS, die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Voorts wordt in de media, zowel in de door u neergelegde artikelen als in de artikelen aanwezig op het CGVS, gesteld dat A. D. (...) en zijn bende actief waren in het Verenigde Koninkrijk. D. (...) werd veroordeeld voor het smokkelen van mensen van Europa meer bepaald van België naar het Verenigd Koninkrijk. Nergens uit de door u voorgelegde informatie, noch in de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, blijkt dat A. D. (...) nog steeds een netwerk had in Albanië of dat hij ook mensensmokkelpraktijken uitvoerde in Kosovo. Daarenboven is er enkel sprake van migratiesmokkel en wordt er nergens een vermelding gemaakt van seksuele uitbuiting. Deze vaststellingen zetten uw bewering door uw echtgenoot seksueel uitgebuit te zullen worden in Kosovo op de helling. Bovendien is het bijster opmerkelijk dat u na uw vlucht er net voor koos om naar België te komen, wetende dat uw echtgenoot en de D. (...) -clan net hier actief zijn en uw echtgenoot vaak naar België komt (CGVS II p. 5).

Voorts doet uw houding in de eerste jaren van uw relatie met uw echtgenoot wenkbrauwen fronsen. U had al jaren een relatie met F. (...) toen u nog op de middelbare school zat en beweerde deze relatie geheim te houden voor uw familie, omdat u wist dat uw familie tegen deze relatie zou zijn, daar hij tot een beruchte familie behoorde (CGVS I p. 5-6). Deze bewering valt echter niet te stroken met uw latere verklaring dat u zelf niet op de hoogte was van F.'s (...) imago als straatjongen die vaak dronken was (CGVS I p. 6). Uw tweevoudige uitleg, namelijk dat u deze verhalen enerzijds eigenlijk niet geloofde (CGVS II p. 25) en u anderzijds geen afstand van F. (...) durfde te nemen omdat u dacht dat hij gevaarlijk zou kunnen zijn (CGVS I p. 7 CGVS II p. 25), is onderling niet verenigbaar en komt, gelet op het prille karakter van jullie relatie destijds, geenszins geloofwaardig over. Deze vaststelling ondermijnt uw echtgenoot zijn betrokkenheid bij criminele praktijken nog verder.

Verder bent u niet eenduidig betreffende uw directe vluchtaanleiding, namelijk het moment waarop u het gesprek tussen uw echtgenoot en uw moeder vernomen zou hebben. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde dat u in juli 2019 al bij uw ouders introk (verklaring DVZ d.d. 21 november 2019 vraag 10), beweerde u bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u pas op 10 augustus 2019 bij uw ouders aanklopte (CGVS I p. 3). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, stelde u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet zeker was wanneer het precies gebeurde. Gevraagd hoe het kwam dat u zich dan bij het Commissariaat-generaal wel terug de exacte datum kon herinneren, kwam u niet verder dan te beweren dat u zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed kon concentreren (ibidem). Deze uitleg komt echter weinig overtuigend over. Daarenboven beweerde u aanvankelijk dat u op 10 augustus 2019, de dag waarop u gevlucht bent van bij uw echtgenoot naar uw ouders, de laatste keer bent gaan werken (CGVS I p. 4). Bij het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal zei u dan weer dat u op die dag niet was gaan werken (CGVS II p. 6). Bij confrontatie kwam u niet verder dan te stellen dat u het zich niet goed meer herinnerde (CGVS II p. 7), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet kan opheffen. Hiermee komt de geloofwaardigheid van uw concrete vluchtaanleiding in het gedrang.

Daarenboven rijzen vraagtekens betreffende uw bewering dat uw contacten met uw familie sinds uw relatie met F. (...) verwaterd zijn, dat uw familieleden u de rug toekeerden (CGVS I p. 4, 17) en niet bereid zouden zijn u in Albanië op te vangen (CGVS I p. 17). Uit uw verklaringen blijkt immers dat, van zodra u F. (...) verlaten had, uw ouderlijke woning de eerste plaats was waar u uw toevlucht zocht (CGVS). U heeft de komende maanden onderdak gekregen bij uw ouders. Uw vader bracht u naar het politiekantoor en uw moeder vergezelde u bij uw aangifte (CGVS II p. 13). Verder hielp uw familie u om de nodige documenten te verzamelen voor uw vertrek (CGVS I p. 9). Uw vader haalde de geboorteaktes op voor u en u ging onder begeleiding van uw neven naar de gemeente om uw reispassen op te halen (CGVS II p. 13). In dit licht is uw verklaring dat uw ouders u bij een eventuele terugkeer naar Albanië niet opnieuw zouden opvangen (CGVS I p. 17), weinig overtuigend. Het Commissariaat-generaal ziet in het licht van bovenstaande bemerkingen bovendien niet in om welke reden u stiekem, zonder medeweten van uw ouders, die u nochtans geholpen hebben uw vlucht voor te bereiden, en zonder

afscheid te nemen, uw ouderlijke woning verlaten heeft om naar België te komen (CGVS I p. 9, CGVS II p. 22). Dat u door uw ouders onder druk gezet werd en verweten werd hen in een benarde situatie te hebben gebracht (CGVS II p. 22), verklaart nog steeds niet waarom u hen niet op de hoogte bracht van uw vertrek.

Hierbij sluit aan dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegde over de manier waarop u van Albanië naar België gevlucht bent. U beweerde zonder concreet plan de woning van uw ouders te hebben verlaten en hulp te vragen aan wie het kon bieden (CGVS II p. 22-23). Gelet op uw schrik in de gaten gehouden te worden door uw echtgenoot en bij andere gelegenheden, zoals het regelen van uw reisdocumenten, zich altijd te laten vergezellen, is dergelijke houding evenwel weinig aannemelijk. U zou vervolgens door een toevallige chauffeur van Albanië de Kosovaarse grens over gebracht te zijn (CGVS I p. 8-9, CGVS II p. 23). U bent echter niet eenduidig over de wagen waarin u vervolgens van Kosovo naar België zou zijn gebracht. Zo beweerde u tijdens het eerste onderhoud immers nog dat dit een grote combi betrof (CGVS I p. 8), terwijl u bij het tweede onderhoud stelde dat het een eerder kleine, normale wagen betrof (CGVS II p. 23-24). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, kwam u niet verder dan te herhalen dat het een gewone auto was (CGVS II p. 24). Een louter vasthouden aan één versie van de feiten volstaat evenwel niet om vastgestelde tegenstrijdigheid te vergoelijken. Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat u geen zicht geeft op de precieze omstandigheden waarin u Albanië verlaten heeft. Dit zet uw algemene geloofwaardigheid op de helling. Wat er ook van zij, gesteld dat uw echtgenoot effectief van plan zou zij om u seksueel uit te buiten, dan nog haalde u geen overtuigende feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat u naar aanleiding van uw problemen met uw echtgenoot geen of onvoldoende beroep heeft kunnen doen – of, bij eventuele toekomstige problemen, bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. U blijft hier evenwel in gebreke. Vooreerst was u jarenlang slachtoffer van huiselijk geweld, doch heeft u nooit de autoriteiten ingeschakeld of hiervan op de hoogte gebracht. U stelde nergens terecht te kunnen en nadien terug naar zijn woning te moeten gaan en vermoord te worden (CGVS II p. 24). Hiermee kan u uw nalaten ter zake echter niet rechtvaardigen. De bedoeling van het verwittigen van de autoriteiten bestaat er immers net in bescherming te krijgen en escalatie te vermijden. Indien de autoriteiten niet op de hoogte gebracht worden, kunnen zij vanzelfsprekend niet optreden. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de politie wel degelijk opgetreden heeft op het moment dat u hen belde toen uw echtgenoot en uw schoonmoeder u bedreigden aan de woning van uw ouders: drie agenten zijn ter plaatse gekomen, waaronder de antimisdaadchef S. J. (...) zelf, die u aanspoorden later aangifte te komen doen in het politiekantoor (CGVS I p. 18). U stelde dat u bij de verdere opvolging niet naar behoren geholpen werd. Er dient echter gewezen te worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen die uw bewering nadien effectief naar het politiekantoor in Krume te zijn gegaan op de helling zet. Zo stelde u bij het eerste onderhoud dat tijdens uw gesprek met S. J. (...) de twee agenten die ook bij uw ouders thuis waren gekomen eveneens aanwezig waren (CGVS I p. 18-19). Bij het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u enkel met S. J. (...) sprak en dat er slechts één andere agent, die u nog nooit eerder gezien had, af en toe binnenkwam (CGVS II p. 14-15). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u de agenten die naar uw woning gekomen waren ook elders in het gebouw had gezien (CGVS II p. 16). Dit heft vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw pogingen officieel klacht in te dienen tegen uw echtgenoot. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering nadien niet naar behoren geholpen te zijn door S. J. (...) en niet de mogelijkheid gekregen heeft om én bescherming te vragen én aangifte te doen (CGVS I p. 15, CGVS II p. 14). U beweerde verder dat de politie in Krume u na de bedreigingen in uw ouderlijke woning niet wou helpen omdat uw echtgenoot banden had met de politie (CGVS I p. 18, CGVS II p. 21). Echter, aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw pogingen om effectief hulp te vragen aan de politie, kan uw bewering dat de politie u niet zou willen hebben logischerwijze niet worden weerhouden. U slaagde er bovendien niet in de banden van uw echtgenoot met de politie te concretiseren. U beweerde dat uw echtgenoot verre familie was van de antimisdaadchef genaamd S. J. (...), doch kon niet vertellen wat hun exacte familieband was (CGVS II p. 21) en u baseerde zich verder louter op de beweringen van uw echtgenoot zelf (CGVS I p. 20, CGVS II p. 21). Hoe dan ook ondernam u geen enkele poging om met een andere agent dan S. J. (...) te spreken (CGVS II p. 16). U informeerde niet bij een advocaat naar uw rechten (CGVS II p. 21), noch zocht u zelf informatie op over uw recht op een pro deo advocaat of de mogelijkheid om opgevangen te worden in een vluchthuis (CGVS II p. 21). U stelde dat u tevens aangifte deed bij het burgerplatform Shqipëria që duam, ook aan deze poging uw situatie aan te kaarten bij de overheid kan evenwel geen geloof gehecht worden. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers geenszins consistent. Zo stelde u tijdens het eerste onderhoud nog dat u naar het kantoor van dit platform gegaan bent in Kukës en daar een verklaring aflegde, waarna u gezegd werd dat u een

antwoord zou krijgen (CGVS I p. 20). Tijdens het tweede onderhoud beweerde u echter aanvankelijk dat u enkel een telefonisch sms-bericht naar het portaal stuurde en nooit antwoord kreeg (CGVS II p. 16, 19). Vervolgens gevraagd of dit platform ook een kantoor had waar u naartoe kon gaan, verklaarde u dit niet te weten. Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheden, paste u uw verklaringen aan en beweerde u plotsklaps dat het platform wel een kantoor heeft in Kukes, maar dat daar niet permanent iemand aanwezig is (CGVS II p. 19). Even later stelde u dan weer zelf naar dat kantoor te zijn gegaan (CGVS II p. 20). Dergelijke postfactumbewering heft de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet op. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen noopt tot de conclusie dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft in Albanië beroep te hebben gedaan op de autoriteiten om bescherming te vragen voor uw problemen met uw echtgenoot.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal

veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Specifiek wat betreft huiselijk geweld, erkent het Commissariaat-generaal dat dit in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Dit blijkt tevens uit de (onvolledige) internetartikelen die door u werden neergelegd (document 14 in uw administratieve dossier). Geen van deze artikelen heeft echter betrekking op uw persoonlijke situatie. U dient evenwel uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, alwaar u in gebreke blijft. Daarenboven blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Alles wat voorafgaat in acht genomen, wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u

afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw dochters, uw huwelijkscertificaat, de persoonlijke certificaten van uw dochters en uw familiecertificaten onderschrijven enkel uw identiteit, nationaliteit, burgerlijke stand en huwelijksverbinding met F. D. (...), dewelke niet in vraag gesteld worden. Uw diploma met bijhorende puntenlijsten, toelating van tewerkstelling, verklaring van sollicitatie, werkvergunning en werkcontract staven uw scholingsgraad en tewerkstelling als verpleegkundige. Het uittreksel van het strafregister onderschrijft dat u een blanco strafblad heeft. De attesten van de psycholoog bevestigen dat u stress heeft en angstsymptomen vertoont. Geen van deze feiten wordt in casu betwist. De onvolledige internetartikelen aangaande de arrestatie van A. D. (...) en gevallen van huiselijk geweld werden hierboven reeds besproken. De uittreksels van de uitkeringen van de sociale dienst bewijzen dat uw schoonmoeder actueel op uw naam een uitkering krijgt in Albanië. Dit vormt evenwel geen relevante bijdrage voor de geloofwaardigheid van uw relaas, noch voor de vaststelling dat u zich voor uw problemen tot de Albanese autoriteiten dient te wenden. De briefwisseling tussen u en uw vader, waarin uw vader uw problemen met uw echtgenoot bevestigt en stelt het bericht dat u via uw zus verstuurd aan het portaal 'Shqipëria që duam' niet heeft kunnen terugvinden, betreft een loutere verklaring van u en uw vader en is dan ook geenszins een objectief bewijs van uw asielmotieven noch van uw pogingen om bescherming te krijgen in Albanië. Aangaande de video die u neerlegde waarin uw echtgenoot en schoonmoeder u bedreigen, dient verder gesteld te worden dat dergelijke videomateriaal geenszins uitsluitel geeft over wie er precies te horen is en in welke omstandigheden de beelden werden opgenomen. Dit kan dan ook bezwaarlijk als objectief bewijsmateriaal beschouwd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen "1 tot 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het beginsel van behoorlijk bestuur", in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Op 13 april 2022 dient verzoekster een aanvullende nota in met enerzijds een psychologisch attest (actualisatie) en anderzijds een persartikel over F.D. en die de neef van de echtgenoot van verzoekster is. Verzoekster stelt dat volgens dit artikel F.D. het hoofd was van een internationale drugshandel en in het Verenigd Koninkrijk werd gearresteerd. Daaruit blijkt volgens verzoekster ook dat de familie D. een machtige en gevaarlijke familie is.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze de voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikel 55/2 – dat overigens betrekking heeft op de uitsluiting van de vluchtelingenstatus wanneer de betrokken vreemdeling valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève, wat *in casu* niet aan de orde is – zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2021 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.4. De Raad wijst erop dat *in casu* door verwerende partij wordt vastgesteld dat (A) de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij ondergraven wordt doordat (i) zij de betrokkenheid van haar echtgenoot bij de illegale praktijken van A. D. niet aantoonde, nu nergens uit de door haar voorgelegde artikelen en de informatie aanwezig op het CGVS blijkt dat haar echtgenoot effectief betrokken is bij de zaak van A., noch dat A. D. nog steeds een netwerk had in Albanië of dat hij ook mensensmokkelpraktijken uitvoerde in Kosovo, en bovendien enkel sprake is van migratiesmokkel en nergens een vermelding gemaakt wordt van seksuele uitbuiting, (ii) het bijster opmerkelijk is dat zij na haar vlucht er net voor koos om naar België te komen, wetende dat haar echtgenoot en de D.-clan net hier actief zijn en haar echtgenoot vaak naar België komt, (iii) haar houding in de eerste jaren van

haar relatie met haar echtgenoot de wenkbrauwen doet fronsen, (iv) zij niet eenduidig is betreffende haar directe vluchtaanleiding, namelijk het moment waarop zij het gesprek tussen haar echtgenoot en haar moeder vernomen zou hebben, (v) er vraagtekens rijzen betreffende haar bewering dat haar contacten met haar familie sinds haar relatie met F. verwaterd zijn, dat haar familieleden haar de rug toekeerden en niet bereid zouden zijn haar in Albanië op te vangen, nu haar ouderlijke woning immers de eerste plaats was waar zij haar toevlucht zocht, zij onderdak kreeg bij haar ouders en haar ouders haar geholpen hebben haar vlucht voor te bereiden, en (vi) zij weinig aannemelijke verklaringen aflegde over de manier waarop zij van Albanië naar België gevlucht is; en (B) zij hoe dan ook, gesteld dat haar echtgenoot effectief van plan zou zijn om haar seksueel uit te buiten, geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij naar aanleiding van haar problemen met haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep heeft kunnen doen – of, bij eventuele toekomstige problemen, bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete argumenten aanbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op uitgebreide wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerdere verklaringen, en het op algemene wijze tegenpreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.2.6. Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat het feit dat de naam van haar man niet vermeld wordt in de artikelen niet aantoonst dat haar man niet tot het netwerk van A. D. behoort, wijst de Raad erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Verzoekende partij werpt met deze kritiek geen ander licht op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij op geen enkele manier de betrokkenheid van haar echtgenoot bij de illegale praktijken van A. D. aantoonst.

2.2.7. Inzake de bemerking van verzoekster dat zij naar België is gekomen omdat de D.-clan gekend is in België en haar man door de politie is gezocht, waardoor zij meende dat de Belgische autoriteiten haar serieus zouden nemen en haar zouden beschermen bij problemen met haar echtgenoot, is de Raad evenwel van oordeel dat gelet op de door haar voorgehouden vrees voor haar echtgenoot het wel degelijk geen hout snijdt dat zij er net voor koos om naar België te komen, wetende dat haar echtgenoot en de D.-clan net hier actief (zouden) zijn en haar echtgenoot vaak naar België komt (notities CGVS d.d. 29/10/2020, p. 5). Er mag worden verwacht dat verzoekende partij koste wat het kost een rechtstreekse confrontatie met de personen waarvoor zij beweert te vrezen zou trachten te vermijden en niet uitgerekend naar een land zou vluchten waar deze personen actief zijn. Haar uitleg dat zij meende dat de Belgische autoriteiten haar serieus zouden nemen omdat de D.-clan er gekend is, volstaat geenszins om te verklaren waarom zij zulk risico neemt.

2.2.8. Voorts is de Raad van oordeel dat de *post-factum* verklaring van verzoekende partij dat zij bedoelde dat zij er niet persoonlijk getuige van was toen zij verklaarde dat zij niet op de hoogte was van het imago van F., maar dat er wel roddels waren die zij evenwel niet geloofde, niet van aard is een ander licht te werpen op de motivering van verwerende partij omtrent haar houding in de eerste jaren van haar relatie met F., die hierover terecht als volgt motiveert in de bestreden beslissing: *“Voorts doet uw houding in de eerste jaren van uw relatie met uw echtgenoot wenkbrauwen fronsen. U had al jaren een relatie met F. (...) toen u nog op de middelbare school zat en beweerde deze relatie geheim te houden voor uw familie, omdat u wist dat uw familie tegen deze relatie zou zijn, daar hij tot een beruchte familie behoorde (CGVS I p. 5-6). Deze bewering valt echter niet te stroken met uw latere verklaring dat u zelf niet op de hoogte was van F.’s (...) imago als straatjongen die vaak dronken was (CGVS I p. 6). Uw tweevoudige uitleg, namelijk dat u deze verhalen enerzijds eigenlijk niet geloofde (CGVS II p. 25) en u anderzijds geen afstand van F. (...) durfde te nemen omdat u dacht dat hij gevaarlijk zou kunnen zijn (CGVS I p. 7 CGVS II p. 25), is onderling niet verenigbaar en komt, gelet op het prille karakter van jullie relatie destijds, geenszins geloofwaardig over. Deze vaststelling ondermijnt uw echtgenoot zijn betrokkenheid bij criminele praktijken nog verder.”*

2.2.9. Verder duidt de Raad erop dat verzoekende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het feit dat dit kort na haar aankomst in België plaatsvond waardoor zij nog erg gestresseerd was, om de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zij in juli 2019 al bij haar ouders introk, terwijl zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde dat zij pas op 10 augustus 2019 bij haar ouders aanklopte, in een ander daglicht te stellen. Immers mag redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste gehoor. Evenmin toont verzoekende partij aan dat haar verklaringen verkeerd werden genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij het in dit verband nog opgemerkt dat haar verklaringen aan haar werden voorgelezen in het Albanees, waarna zij het gehoorverslag ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 7, deel 'DVZ', verklaring DVZ).

2.2.10. Waar verzoekende partij stelt dat uit het feit dat haar ouders haar onderdak gaven en haar hielpen met de voorbereiding van haar vlucht niet besloten kan worden dat haar ouders haar ook bij een eventuele terugkeer naar Albanië opnieuw zullen opvangen, en dat haar ouders haar net hielpen om haar zo snel mogelijk uit het huis te krijgen uit vrees om zelf problemen te kennen, wijst de Raad er evenwel op dat haar ouders haar klaarblijkelijk ondanks het risico om zelf problemen te kennen toch onderdak gaven en dit gedurende ruim twee maanden, tijdens dewelke zij verzoekende partij tevens hielpen bij het voorbereiden van haar vlucht. Dat haar ouders haar bij een eventuele terugkeer naar Albanië haar zonder meer aan haar lot zouden overlaten, kan gelet op het voorgaande dan ook niet worden aangenomen.

2.2.11. Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien haar echtgenoot effectief van plan zou zijn om haar seksueel uit te buiten, in de bestreden beslissing hoe dan ook omstandig wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen overtuigende feiten of elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij naar aanleiding van haar problemen met haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep heeft kunnen doen – of, bij eventuele toekomstige problemen, bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Het komt aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, alwaar zij echter niet in slaagt.

Immers wordt er desbetreffend in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekende partij nooit de autoriteiten heeft ingeschakeld of op de hoogte heeft gebracht van het jarenlange huiselijke geweld waarvan zij het slachtoffer was en verder geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde pogingen om effectief hulp te vragen aan de politie voor de problemen met haar echtgenoot, noch aan de aangifte die zij zou hebben gedaan bij het burgerplatform *Shqipëria që duam*: *“Vooreerst was u jarenlang slachtoffer van huiselijk geweld, doch heeft u nooit de autoriteiten ingeschakeld of hiervan op de hoogte gebracht. U stelde nergens terecht te kunnen en nadien terug naar zijn woning te moeten gaan en vermoord te worden (CGVS II p. 24). Hiermee kan u uw nalaten ter zake echter niet rechtvaardigen. De bedoeling van het verwittigen van de autoriteiten bestaat er immers net in bescherming te krijgen en escalatie te vermijden. Indien de autoriteiten niet op de hoogte gebracht worden, kunnen zij vanzelfsprekend niet optreden. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de politie wel degelijk opgetreden heeft op het moment dat u hen belde toen uw echtgenoot en uw schoonmoeder u bedreigden aan de woning van uw ouders: drie agenten zijn ter plaatse gekomen, waaronder de antimisdaadchef S. J. (...) zelf, die u aanspoorden later aangifte te komen doen in het politiekantoor (CGVS I p. 18). U stelde dat u bij de verdere opvolging niet naar behoren geholpen werd. Er dient echter gewezen te worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen die uw bewering nadien effectief naar het politiekantoor in Krume te zijn gegaan op de helling zet. Zo stelde u bij het eerste onderhoud dat tijdens uw gesprek met S. J. (...) de twee agenten die ook bij uw ouders thuis waren gekomen eveneens aanwezig waren (CGVS I p. 18-19). Bij het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u enkel met S. J. (...) sprak en dat er slechts één andere agent, die u nog nooit eerder gezien had, af en toe binnenkwam (CGVS II p. 14-15). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u de agenten die naar uw woning gekomen waren ook elders in het gebouw had gezien (CGVS II p. 16). Dit heft vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw pogingen officieel klacht in te dienen tegen uw echtgenoot. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering nadien niet naar behoren geholpen te zijn door S. J. (...) en niet de mogelijkheid gekregen heeft om én*

bescherming te vragen én aangifte te doen (CGVS I p. 15, CGVS II p. 14). U beweerde verder dat de politie in Krume u na de bedreigingen in uw ouderlijke woning niet wou helpen omdat uw echtgenoot banden had met de politie (CGVS I p. 18, CGVS II p. 21). Echter, aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw pogingen om effectief hulp te vragen aan de politie, kan uw bewering dat de politie u niet zou willen hebben logischerwijze niet worden weerhouden. U slaagde er bovendien niet in de banden van uw echtgenoot met de politie te concretiseren. U beweerde dat uw echtgenoot verre familie was van de antimisdaadchef genaamd S. J. (...), doch kon niet vertellen wat hun exacte familieband was (CGVS II p. 21) en u baseerde zich verder louter op de beweringen van uw echtgenoot zelf (CGVS I p. 20, CGVS II p. 21). Hoe dan ook ondernam u geen enkele poging om met een andere agent dan S. J. (...) te spreken (CGVS II p. 16). U informeerde niet bij een advocaat naar uw rechten (CGVS II p. 21), noch zocht u zelf informatie op over uw recht op een pro deo advocaat of de mogelijkheid om opgevangen te worden in een vluchthuis (CGVS II p. 21). U stelde dat u tevens aangifte deed bij het burgerplatform *Shqipëria që duam*, ook aan deze poging uw situatie aan te kaarten bij de overheid kan evenwel geen geloof gehecht worden. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers geenszins consistent. Zo stelde u tijdens het eerste onderhoud nog dat u naar het kantoor van dit platform gegaan bent in Kukes en daar een verklaring aflegde, waarna u gezegd werd dat u een antwoord zou krijgen (CGVS I p. 20). Tijdens het tweede onderhoud beweerde u echter aanvankelijk dat u enkel een telefonisch sms-bericht naar het portaal stuurde en nooit antwoord kreeg (CGVS II p. 16, 19). Vervolgens gevraagd of dit platform ook een kantoor had waar u naartoe kon gaan, verklaarde u dit niet te weten. Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheden, paste u uw verklaringen aan en beweerde u plotsklaps dat het platform wel een kantoor heeft in Kukes, maar dat daar niet permanent iemand aanwezig is (CGVS II p. 19). Even later stelde u dan weer zelf naar dat kantoor te zijn gegaan (CGVS II p. 20). Dergelijke postfactumbewering heft de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet op. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen noopt tot de conclusie dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft in Albanië beroep te hebben gedaan op de autoriteiten om bescherming te vragen voor uw problemen met uw echtgenoot.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging bovenstaande vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkungen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Daar waar verzoekende partij stelt dat zij op het einde van haar eerste persoonlijk onderhoud enkel vermeld heeft dat ze contact heeft gehad met het burgerplatform *Shqipëria që duam*, doch geen verdere details heeft gegeven en niet gesproken heeft over het feit dat ze ter plaatse zou zijn gegaan, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud wel degelijk duidelijk aangaf dat zij naar het kantoor van dit platform gegaan is in Kukes en daar een verklaring aflegde, waarna haar gezegd werd dat zij een antwoord zou krijgen (“(...) *ginder heb ik ook een verklaring afgelegd (...) en we gaan u een antwoord geven zeiden ze. Waar is dat? In Kukes. Dit is in Kukes.*” (notities CGVS d.d. 10/01/2020, p. 20)). Deze verklaring is dan ook duidelijk tegenstrijdig met haar latere verklaringen tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud waar zij stelde dat zij enkel een telefonisch sms-bericht naar het portaal stuurde maar nooit antwoord kreeg, en op de vraag of het platform ook een locatie of een kantoor heeft waar men naartoe kan gaan verklaarde dit niet te weten (notities CGVS d.d. 29/10/2020, p. 16 en 19.) Dat zij na confrontatie met haar verklaringen tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud plotsklaps beweert dat het platform wel een kantoor heeft in Kukes, maar dat daar niet permanent iemand aanwezig is, en dat zij naar dat kantoor is gegaan (notities CGVS d.d. 29/10/2020, p. 20), heft voormelde tegenstrijdigheid geenszins op.

Verder duidt de Raad erop dat verzoekende partij met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Albanië wat betreft huiselijk geweld en corruptie – zij verwijst desbetreffend naar de “COI Focus” betreffende “Albanië. Algemene situatie” van 15 juni 2020 waarnaar ook in de bestreden beslissing verwezen wordt – er niet in slaagt *in concreto* aan te tonen dat nationale bescherming in haar hoofde niet bestaande zou zijn.

De Raad wijst er overigens op dat verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, doch dienaangaande tevens op het volgende wijst: “Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf

of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops"(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden."

Voorts wordt in de bestreden beslissing ook erkend dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is, doch worden in dit verband tevens volgende pertinente vaststellingen gedaan: "Specifiek wat betreft huiselijk geweld, erkent het Commissariaat-generaal dat dit in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Dit blijkt tevens uit de (onvolledige) internetartikelen die door u werden neergelegd (document 14 in uw administratieve dossier). Geen van deze artikelen heeft echter betrekking op uw persoonlijke situatie. U dient evenwel uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, alwaar u in gebreke blijft. Daarenboven blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.”

Verwerende partij besluit dan ook “dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”.

De Raad onderstreept ten slotte nog dat de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Albanese overheden overigens bevestiging vinden in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

2.2.12. In zoverre verzoekende partij nog meent dat de door haar bijgebrachte documenten haar problemen aantonen, meent de Raad evenwel dat inzake de door verzoekende partij bijgebrachte documenten door verwerende partij terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw dochters, uw huwelijkscertificaat, de persoonlijke certificaten van uw dochters en uw familiecertificaten onderschrijven enkel uw identiteit, nationaliteit, burgerlijke stand en huwelijksverbinding met F. D. (...), dewelke niet in vraag gesteld worden. Uw diploma met bijhorende puntenlijsten, toelating van tewerkstelling, verklaring van sollicitatie, werkvergunning en werkcontract staven uw scholingsgraad en tewerkstelling als verpleegkundige. Het uittreksel van het strafregister onderschrijft dat u een blanco strafblad heeft. De attesten van de psycholoog bevestigen dat u stress heeft en angstsymptomen vertoont. Geen van deze feiten wordt in casu betwist. De onvolledige internetartikelen aangaande de arrestatie van A. D. (...) en gevallen van huiselijk geweld werden hierboven reeds besproken. De uittreksels van de uitkeringen van de sociale dienst bewijzen dat uw schoonmoeder actueel op uw naam een uitkering krijgt in Albanië. Dit vormt evenwel geen relevante bijdrage voor de geloofwaardigheid van uw relaas, noch voor de vaststelling dat u zich voor uw problemen tot de Albanese autoriteiten dient te wenden. De briefwisseling tussen u en uw vader, waarin uw vader uw problemen met uw echtgenoot bevestigt en stelt het bericht dat u via uw zus verstuurd aan het portaal ‘Shqipëria që duam’ niet heeft kunnen terugvinden, betreft een loutere verklaring van u en uw vader en is dan ook geenszins een objectief bewijs van uw asielmotieven noch van uw pogingen om bescherming te krijgen in Albanië. Aangaande de video die u neerlegde waarin uw echtgenoot en schoonmoeder u bedreigen, dient verder gesteld te worden dat dergelijke videomateriaal geenszins uitsluitel geeft over wie er precies te horen is en in welke omstandigheden de beelden werden opgenomen. Dit kan dan ook bezwaarlijk als objectief bewijsmateriaal beschouwd worden.”.*

Wederom dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij desbetreffend niet verder komt dan het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder voormelde pertinente vaststellingen afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer biedt allerminst soelaas.

De Raad onderstreept dat verzoekende partij allerminst kan worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift meent dat de psychologische attesten aantonen dat zij vervolgd werd in haar land van herkomst. Immers vormen de door haar bijgebrachte psychologische attesten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 12) geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin zij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen of het trauma werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Dit geldt des te meer nu de attesten *in casu* geen betrekking hebben op fysieke sporen die mogelijks toelaten om een onmiskenbaar verband te leggen tussen de vastgestelde verwondingen of littekens en bepaalde specifieke gedragingen of handelingen die ervan aan de basis liggen doch wel op psychische moeilijkheden waarbij zulk een duidelijke link of causaal verband met vervolgingsfeiten of een situatie van ernstige schade minder evident is.

Hetzelfde kan gezegd worden van het psychologisch attest dat verzoekende partij met een aanvullende nota indient. Dit attest beschrijft de psychologische ingesteldheid van verzoekende partij, de bevindingen en de vorderingen, doch dit attest is geen objectief bewijs van de vrees die verzoekende partij aanhaalt.

Het ingediende krantenartikel van 10/06/2021 betreft een zekere F.D. die verdacht wordt van drugssmokkel. Volgens dit artikel zou F.D. de leider zijn van een drugsbende. Nergens uit het artikel kan een link vastgesteld worden met verzoekende partij en/of haar echtgenoot en zijn familie.

2.2.13. Wat ten slotte nog de opmerking van verzoekende partij betreft dat de bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.2.14. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal d.d. 10 januari 2020 en 29 oktober 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS